

Двору, у Чешкој, он је умро 12. априла 1928. године у Лос Ангелесу. Све оне, који су познавали Данеша, дубоко је потресла вест о смрти овога човека, који је био велики по своме уму и сјајан по своме срцу.

Б. Ж. Милојевић.

Лудомир Савицки. Почасни члан нашег Географског Друштва, главни секретар II конгреса словенских географа и етнографа, професор Географије на Универзитету у Кракову, Лудомир Савицки умро је 3. октобра 1928. године, у четрдесетпетој години свога живота. Умро је вративши се са научне експедиције по источним крајевима нашег полуострва. 1927 год. с успехом је водио сличну експедицију по Малој Азији, док је 1925. год. путовао по северној Африци, а 1923 по Сијаму и Малајском Архипелагу.

Савицки је испитивао и наше крајеве, и објавио неколико значајних прилога о Геоморфологији наших земаља. Ту на првом месту долази његов рад *Sulla morfologia delle Bocche di Cattaro* (Rivista Geografica Italiana, 1912), објављен у изводу под насловом *Посјанак Боке Кошорске* у „Гласнику Српског Географског Друштва“, св. I. Савицки је први схватио разгранате канале овога залива као потопљене речне долине, и изнео доказе о ранијој флувијалној фази Боке. Даље је Савицки детаљно проучавао глацијалне трагове на Орјену, и та испитивања саопштио у расправи *Die eiszeitliche Vergletscherung des Orjen in Süddalmatien*. (Zeitschrift für Gletscherkunde, 1911). Констатујући да су ледници били више развијени на источној страни Орјена, изложеној бұри, но на западној, Савицки истиче како глацијални феномен зависи не само од количине талога, већ и од температуре ветрова. У расправи *Ein Beitrag zum geographischen Zyklus im Karst* (Geographische Zeitschrift, 1909) Савицки је применио еволуционистичке Девисове идеје на карсни рељеф, и, сем тога, отпочео са издвајањем климатских типова карста, истичући разлике између средоземног и средње-европског карста. До ових општих идеја о карсту Савицки је дошао пошто је претходно детаљно студирао карст у Словачкој, у Северним и у нашим крајевима.

Ван овога, рад Савицкога је врло разноврстан и врло обилат. Он је испитивао карст у Пољској и Сијаму, глацијалне трагове у Оверњу, Алпима, Татри, Карпатима и Бихару, обалу југозападне Енглеске и острво Цејлон, клисуру Висле и т. д. У морфолошким испитивањима често је чинио поређења између појединих планина, и тако су постале његове расправе о Северним Апенинима и Западним Карпатима, и о Централном Платоу и Бихару. Хидрографски радови Савицкога обухватају језера у Пољској и

на Татри, а антропогеографски становништво и сточарска кретања на Карпатима, и културне прилике у Абисинији. Млади научник овакве огромне активности нашао је времена да уређује „Географски Преглед“, „Географске Новости“, „Радове Географског Института у Кракову“ и да изда „Школски Атлас“!

Не само пољска географија, него географска наука у опште претрпела је тежак губитак смрћу Лудомира Савицког.

Б. Ж. Милојевић.

Љубомир Јовановић. Рођен у Смедереву 2(15) IX, 1874, умро у Београду 22. VII, 1928. Пок. Јовановић се школовао у Смедереву, Пожаревцу и Београду, где је од 1892.—1896. на Великој Школи студирао, и дипломирао на природно-математичком одсеку. 1900 положио је професорски испит из Географије и Јестаственице.

Један од првих слушалаца Ј. Цвијића, као млад наставник (1896) одредио се да обрађује Антропогеографију, под утицајем тек започетих радова ове врсте у нас. И радећи у овоме правцу дао је *Млаву*, антропогеографску студију, која је изашла у *Населима*, књ. II, 1903. Остали су му географски радови популарни.

Као наставник Географије истицао се израђеношћу и лакоћом, те је међу колегама имао угледа. Географско Друштво, а нарочито Наставна Секција овог друштва, јако жали прерану смрт пок. Јовановића.

Е. Ј. Цешкић.

Г. И. Танфиљев. 4. септембра. 1928. године умро је у Одеси Гавриил Ивановић Танфиљев, професор Географије бившег Одеског (Новоросијског) Университета, почасни члан Географског Друштва у Београду, Руског Географског Друштва, Руског Ботаничког Друштва, и многих других научних установа. Одеско Друштво Природњака,¹ коме је Танфиљев био дугогодишњи председник, у априлу 1927. године, свечано је прославило његову 70 годишњицу; али већ кроз годину дана његов јако ослабљени организам подлегао је тешкој болести, која се изненада појавила и брзо развила. Ипак је Танфиљев до последњег тренутка сачувао величину духа, који је владао у његовом слабом телу, сачувао ватрени ентузијазам у научни рад, којим је горео целог живота, и који га је подигао на тако крупна научна дела, као што је Географија Русије.

Од овог основног дела Танфиљева изашле су четири књиге, од којих је том

¹ Одеско Друштво Природњака посветило је Г. И. Танфиљеву последњи, 44. том (1928) својих „Записки“ (Memoires de la Société des Naturalistes d'Odessa, vol. 44, 1928) где се даје биографија Танфиљева и списак његових радова (№ 1—122, в. година 1886.—1927.); томе списку треба да се додају: *Prof. G. I. Tanfiljev. Zur Entstehung des Tscherkosenbodens und der südrussischen Steppen. mit 1 Karte. Почвоведение (Pedology), XXIII, 1925, № 1—2, p. 5—23.*